

REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj 9 - prosinac 2012.

Srdačan pozdrav. Unaprijed vam se zahvaljujemo u ime nas i naših čitatelja u Hrvatskoj što ste pristali na ovaj intervju vezan uz vašu zemlju. Vjerovatno najvažnija točka rasprave, kada govorimo o Južnoj Africi, je nasilje crnaca nad bijelcima što država vrlo često odobrava pa čak neizravno i potiče. Već smo pisali u našem magazinu o ubojstvima bijelih farmera u JAR-u, ali možete li nam reći nešto više općenitih informacija ovdje? Vidio sam puno jezivih slika poljoprivrednika i cijelih obitelji zaklanih od strane crnih divljaka, a u većini tih slučajeva nije bilo pljačke, nego se radilo o čistom zločinu iz mržnje. Zašto država te zločine ne tretira kao zločine iz mržnje? Osim toga, da li se, prema vašem mišljenju, broj ubojstava s vremenom povećava ili je vrhunac bio u godinama nakon pada apartheida?

Tijekom apartheida segregacija je značila da kriminala nije bilo u područjima gdje su živjeli bijelci te da je, zbog efikasne bijele policije, stopa crnog kriminaliteta također bila niska. U periodu neposredno nakon apartheida kriminal nije bio tako čest kao što je sad. Umjesto toga kriminal se "preusmjerio" iz etničkog nasilja usmjerenog na rješavanje crnačkih frakcijskih i plemenskih borbi i etničkih razlika prema materijalistički motiviranom - u kojem su žrtve bili bijelci koji su od strane crnaca smatrani bogatima. Također, vladine politike i parole poput "redistribucija bogatstva" doveli su do toga da mnogi crnci ozljeđivanje bijelaca i krađu od njih uopće nisu smatrali kao zločin. To je dovelo do laganog zaokreta od međuplemenskih borbi prema više kriminalnom stanju duha usmjerenom ka otimanju bogatstva od bijelaca. To je u svakom slučaju bila državna politika.

U doba nakon apartheida također smo svjedočili brzom i masovnom otpuštanju kvalificiranih bijelih službenika iz vladinih institucija. Oni su zamijenjeni slabije obučenim i neobrazovanijim crncima što je dovelo do paraliziranja državnog aparata, a utjecalo je i na rad policije.

Tijekom apartheida poljoprivrednici su dobili sofisticiranu mrežu zaštite koja je uključivala organiziranje vojnih komandosa, strogog policijskog rada, radio mreže i također su bili dobro naoružani. Međutim nevladina zaštita je povučena uzimajući vlasništvo svih radijskih mreža, rezanje svih poljoprivrednih subvencija, novačenje crnaca u policiju, zabrana mnogih vrsta oružja i raspuštanje komandosa. Rezultat je da su farmeri postali posebno osjetljivi na napade kriminalaca. Jedinice vojnih komandosa su bile raspuštene, a time su i poljoprivrednici postali vrlo ranjivi na napade kriminalaca.

Slijedeća stvar je vladina neumjesnost u ispunjavanju očekivanja crnačke populacije. Vlada je tokom izbora iz 1994.g. svojim glasačima obećala nebo i zemlju. Tako je učinila u svakim slijedećim izborima. Ipak nikada nije bilo

rezolutnosti i ispunjenja vladinih potreba da preusmjeri eskaliralu ljutnju zbog vlastitih podbačaja. To je lako postići sredstvima kojima su se brojne crnačke populacije koristile od Haitija 1806.g.... pretežno iz razloga da okrive bijelce. Rezultat je vladajuća stranka koja se oslanja isključivo na crnačku populaciju kao podršku prilikom izbora, ali i gotovo isključivo na bjelačku populaciju prilikom naplate poreza, što daje podstrek intenzifikaciji unutarnjeg sukoba zahvaljujući neuspjehu da se gospodarstvo afrikanizira.

Nadalje, ponovno se javljaju klanovski/plemenski sukobi raznih frakcija. Trenutno egzistira nesiguran savez plemenskih frakcija Zulua i Xhose zaduženih za vladajuću stranku, ali uz njih postoje i Sotho, Sepedi, Swati, Shangaan, Venda i Tswana kao glavne etničke crnačke skupine, te dvije prije spomenute kao glavne nisu ujedno i najveće. Postoji i više manjih plemena. Taj etnički razdor potiče nasilje usmjereno i spram drugih crnačkih skupina. Vlada je suočena i sa problemom masivnog priljeva afričkih ilegalnih imigranata kao i masovnim ksenofobnim nasiljem usmjerenim spram spomenutih.
Postoji legislativa koja se bavi zločinima iz mržnje ali tijelo koje kontrolira njezino provođenje sastavljeno je od liberala i crnaca koji odbijaju istraživati zločine počinjene na štetu bijelaca. Kao dobar primjer navedeno je kada je Julius Malema pjevao pjesmu " Kill the Boer" (Boer - termin koji crnci koriste za bjelačku populaciju) - Odbor za ljudska prava je odbio istražiti optužbe na račun govora mržnje na osnovu činjenice da je Malema pjevao kulturalnu alegoričnu pjesmu i da se izraz Boer odnosio na apartheid, a ne na bjelačku populaciju. S vremenom grupa za borbu prava bijelaca je uspjela navesti suca da se složi kako se radilo o govoru mržnje i da zabrani pjesmu. Usprkos tome crnci ju još pjevaju.
Ako se osvrnete na statistike koje su izbacile nevisne organizacije kao što su SAIRR i TLUSA i slične jasno je kako je istovrsni zločin u porastu. Primjerice, 16 puta je vjerojatnije da će farmer biti ubijen u Južnoj Africi nego u bilo kojem drugom dijelu zemlje. U ostatku svijeta stopa mortaliteta u slučaju ubojstava je 1-4:100 000. U Južnoj Africi ona iznosi 9:100 000 a za farmere 99:100 000.

Prije dvije godine, vođa istaknute bjelačke organizacije u JAR-u, Eugene Terreblanche je ubijen od strane dvojice crnaca koji su radili za njega, navodno zbog sukoba oko plaće, iako mnogi sumnjaju da se radilo o političkom ubojstvu. Kakva je situacija sa suđenjem i što se događa s njegovom organizacijom, AWB (Afrikaner Weerstandsbeweging) nakon što je umro?

Organizacija još uvijek postoji iako je njena snaga počela opadati kada je Terreblanche bio zatvoren nakon što je osuđen za pokušaj ubojstva crnca.

Puno puta smo čuli da Afrikaneri zahtijevaju formiranje tzv" Volkstaat", posebne države za bijelce u Južnoj Africi. Kakve su šanse da se to dogodi mirnim putem obzirom na trenutnu političku situaciju u JAR-u?

Da, postoji nekoliko pokreta koji traže Volkstaat. Zapravo je prilično čudno vidjeti obnovljeni interes za stvaranje jedne takve etničke države i mnogi Afrikaneri u Africi kao argument svojim zahtjevima za formiranje etnocentrične države navode propale superdržave u istočnoj Europi (SSSR i Jugoslavija), jednako kao i Eritreju i Sudan u Africi. Iznenađujuće ali brojne crnačke etničke grupe zagovaraju stvaranje sličnih država za sebe. Pripadnici naroda Griqua i Venda također su uključeni u pokret etničke neovisnosti i postoje preliminarni pregovori između njih i Afrikanera o suradnji na takvom programu.
Međutim, vladajuća stranka u suštini je komunističkog tipa, marksističko-lenjinistička stranka koja nastoji uništiti etnički i kulturni identitet u cilju stvaranja društva jednolikosti i uništenja etničkih identiteta i raznovrsnosti identiteta. Stoga, iako među pojedinim crncima postoji osjećaj rastućeg etnocentrizma šanse za stvaranje Volkstaata bez nasilja su vrlo male.

Apartheid je bio politički sustav koji se temeljio na segregaciji. Čak i tijekom razdoblja apartheida, vlada se protivila stvaranju Volkstaat, odnosno stvaranju države samo za bijelce. Kada govorimo o ideji Volkstaata zapravo se radi o geografskoj odvojenosti (ispravite me ako griješim), nije li to ono što Kreativisti predlažu na globalnom nivou?

Ne, Verwoerdianov ideal je stvaranje konfederativne države koja bi sadržavala različite etničke skupine no koje se razvijaju odvojeno i u konačnici žive odvojeno, ali su ravnopravne. Nisu mi poznati ciljevi Kreativističkog pokreta na globalnom nivou jer je borba za priznanje prava na zemlju koju ćemo zvati svojom više od etničkog prepoznavanja za Afrikanere. U Južnoj Africi bijelci imaju mnogo različitih mjesta odakle su potekli. No, samo određeni broj ljudi iz bivše Burske Republike, čije su obitelji preselile i stvorile neovisne države imaju etnički identitet Afrikanera. Nekoliko je preostalih koje su ostale pod kolonijalnim vlastima, dok su se Buri preselili u unutrašnjost. Nešto više bijelaca je pristiglo nakon što je Burska Republika osvojena, a još više nakon 2. svjetskog rata.

Stvaranje paneuropskog identiteta bio je pokušaj Bura i Afrikanerske apartheidske vlasti kako bi se uključili bijeli doseljenici. Ideal Burske države međutim nikada nije otišao dalje od političkih rasprava i postoji od 1902. kada je Burska Republika okupirana. Godine 1914. pobunjenici su je pokušali ponovo uspostaviti. Drugi pokušaj propao je 1921. U razdoblju od 1933. do1943. pokret pod vodstvom Tielmana Roosa zagovara stvaranje Burske države. U II. svjetskom ratu pro-nacionalsocijalistička skupina Ossewa Brandwag pokušava stvoriti takvu organizaciju. Verwoerd i Vorster vjeruju kako će takva država u konačnici biti stvorena. No u 1980-im ideal Volkstaata je početo zamirati.
Ideja Volkstaata u ovoj fazi je usklađena s UN konvencijama kojima se priznaje pravo nacije da ima nezavisnu državu, a tek onda s idejom Kreativista. Ako postoji usklađenost s kreativističkom idejom to je slučajno.

Južna Afrika je bila najbogatija zemlja u cijeloj Africi i jedna od najbogatijih na svijetu. Nakon što je ANC došao na vlast cijeli sustav se urušio, kako ekonomski tako i politički. Čujemo da je danas JAR pogođena siromaštvom, i da to uključuje i Afrikaanere. Kakva je ekonomska situacija bijelaca u Južnoj Africi?

Grozna. Prema Adriani Struyt, 25% Afrikanera živi u siromaštvu. Prisjetite se kako zakon o "jednakosti" razvrstava ljude prema obrazovanju i prihodima, te prema nivou zaposlenosti u devet skupina. Korporacije i vladine institucije moraju osigurati da su i rasno i spolno zaposleni predstavnici svih devet skupina. Postoje "označene" skupine koje imaju povlašteni tretman. Bijeli muškarci i žene su isključeni iz ove skupine. Siromaštvo je izraženo među radničkom klasom i ljudima s nižim primanjima jer su isključeni iz zapošljavanja zbog nedostatka kvalifikacija i neravnopravnog natjecanja s drugim rasama. To znači da su bijelci koji nisu stekli tercijarno (visoko) obrazovanje isključeni iz ekonomskog natjecanja s drugim rasama. Tako postaju dio rastuće grupacije siromašnih.

Volio bih vas pitati o drugim zemljama u Africi koje imaju ili su imale određenu bijelu populaciju, uglavnom farmere. Prvenstveno mislim na bivšu Rodeziju (sada se zove Zimbabve). Znamo da je Robert Mugabe pobio mnoge i ukrao zemlju većini bijelih farmera tamo. Nedavno sam pročitao da Zimbabve, koji je nekad bio najveći proizvođač pšenice u Africi, danas kada crnci upravljaju tim farmama, nacija praktički gladuje. Neki od bijelih farmera iz Rodezije su pobjegli u susjedne zemlje. Rekao bih da su bijeli ljudi najgore tretirani u Zimbabveu, a zatim Južnoj Africi. Što je s bijelim farmerima u drugim afričkim zemljama?

Oni se smatraju vrlo dragocjenim resursom. DRC, Zambija, Malavi, Angola, Uganda imaju velike programe usmjerene na privlačenje bijelih farmera iz JAR-a i Zimbabvea kako bi započeli uzgoj u tim zemljama i podijelili svoje znanje. Čak i ne-afričke zemlje poput Urugvaja, Gruzije, Kanade i SAD-a imaju intenzivne programe kako bi privukli južnoafričke farmerske obitelji.

Čujem da, unatoč svim tim ubojstvima bijelih ljudi u vašoj zemlji, neki bijelci, osobito onih u gradovima i dalje vjeruju da crnci i bijelci mogu živjeti zajedno. Kako je to moguće?

Nemam pojma. Pretpostavljam da je to kao s liberalima i komunistima bilo gdje. Ne postoji nitko tako slijep kao oni koji ne mogu vidjeti. Podsjetimo da su s prestankom aparthejda svi glavni mediji završili pod kontrolom liberala i vlade. "Konzervativni" mediji kakvi postoje u Europi ili kao što je FOX u SAD-u ne postoje u Južnoj Africi. Strogi medijski zakoni u osnovi propisuju što mediji mogu a što ne mogu reći. Jedini alternativni pristup informacijama je Internet ali malo tko mu ima pristup.
Prisjetimo se još da je post apartheidska crna vlada također u potpunosti promijenila obrazovni sustav kao i sve medije komuniciranja. Sjetite se također da su tijekom apartheida neki bijelci podržavali zahtjeve crnaca zbog onoga što su im je rečeno od strane njihovih medija.
U ovom trenutku ljudi se obrazuju prema onome što vlada želi da oni misle, mediji izvještavaju ono što

vlada govori, i još su tu i bijeli liberali koji se očajnički drže fantazije za koju su se borili za vrijeme apartheida. Nije teško vidjeti zašto ljudi misle tako glupo ako su indoktrinirani da to učine.

Postoji uzrečica koja ide nešto poput "U vrijeme kada je zabranjeno posjedovanje vatrenog oružja, samo su kriminalci naoružani". Kakvi su zakoni o posjedovanju vatrenog oružja u vašoj zemlji, s obzirom da je to vjerojatno jedina stvar koja vam kao bijelcu donekle može jamčiti sigurnost, pogotovo ako ste bijeli farmer?

Vrlo strogi. Pušku možete posjedovati jedino kao lovac, dok je posjedovanje ručnog oružja (pištolja) dopušteno jedino u ograničenim slučajevima kada je to potrebno za samoobranu ili natjecanje. Istovremeno kriminalci mogu za određen iznos novca doći do oružja od bilo kuda. Policija i vojska "gube" oko 1000 komada oružja godišnje.

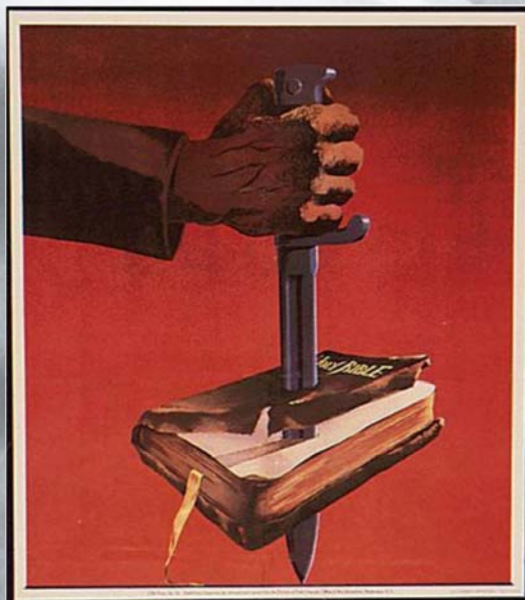
Tu je i činjenica da svjetski mediji uopće ne pokrivaju ubojstva bijelaca u Južnoj Africi. Sada znamo da cionisti vladaju medijskim kućama širom svijeta, te da im je cilj zarobiti, ubiti i izmiješati bijelu rasu. Kako god, u proteklih 15 godina bilo je otprilike 18.000 ubojstva bijelih ljudi u JAR-u i očekivalo bi se da takvi slučajevi imaju barem minimum medijske pažnje. Dali je to zbog toga što mediji i vlada sakrivaju istinu od javnosti i cenzuriraju sve medije u vašoj zemlji?

Da. Izvještava se samo o najgorim slučajevima, a i tada površno. Kao primjer navodim masakr obitelji Potgieter kada su crnci brutalno izboli čovjeka, onda silovali i izboli njegovu ženu, nakon čega su njihovu trogodišnju kćerku primili za kosu i pucali joj u tjeme. Slučaj je medijski popraćen u JAR-u samo na sudskom izricanju presude. Slično tome i obitelji De Deur je bila mučena prije nego što su ubijeni od strane crnaca. Njihov 13 godišnji sin je utopljen u vrućoj vodi u kadi. Mediji su o ovom slučaju izvijestili samo kako bi prenijeli policijsko priopćenje da članovi obitelji nisu mučeni tijekom smaknuća. No kada je svjedočenje na sudu postalo javno ispostavilo se kako je policijsko priopćenje kojim se negira mučenje bilo laž. Istovremeno vladina nacionalna televizija nije uopće izvijestila o navedenim slučajevima. Kao dodatak možemo reći kako općenito postoji nedostatak interesa za teme koje nisu lokalne. Doduše neki slučajevi su popraćeni u Australiji, Rusiji, Velikoj Britaniji i Nizozemskoj, ali svaki put se pazilo na političku korektnost ne vrijeđajući Vladu. Zapravo, logika je da se krivnja svaljuje na veliki val kriminaliteta pri čemu se odbija prihvatiti činjenica o postojanju stvarnog i brzorazvijajućeg etničkog genocida.

Raširena je ideja među bijelim nacionalistima diljem svijeta da oni moraju uskrsnuti svoju kršćasnku baštinu, kako bi bili sposobniji vratiti svoj rasni, vjerski i kulturni identitet. Drugi zajednički stav među njima je da liberalni sustav treba zaustaviti ne-bjelačku i ne-kršćansku imigraciju, koja će tako utrti put usavršavanju izumirućoj bijeloj rasi. Još jedna od ideja je i da se utjecaj Židova mora ograničiti, ako ne i potpuno zaustaviti, tako da se sve društvene bolesti mogu izliječiti. Poslijednje, ali ne i najmanje važno, liberalni sustav mora biti zamijenjen nacionalističkom, populističkom, prirodnjačkom, „desničarskom“ bijelom Vladom. Koliko god ovi prijedlozi zvučali vjerodostojno, oni su naivni u svojim formulacijama, površni u svom djelokrugu i opasni u svojoj mogućoj primjeni. Oni se bave političkim poslijedicama problema umjesto prodiranjem u njihove filozofske i povjesne uzroke. Čak i da nekim čudom nestanu svi ne-bijelci i ne-kršćani iz Amerike i Europe, pa čak i da se napuste sve liberalne politike, velika je vjerojatnost da bijeli čovjek ne bi mogao riješiti sve duboko ukorijenjene probleme svog rasnog i religijskog identiteta.

Znanost i nadriliječništvo

Prije nego se uopće pokuša ponuditi neke prijedloge, mora se biti svjestan tiranske težine dominantnih ideja i njhovog „znanstvenog“ – čitaj „politički korektnog“ – okruženja u modernom liberalnom sustavu. Naša postmoderna epoha duboko je zasićena egalitarističkim i ekonomskim dogmama. Bez obzira koliko se empirijeke artiljerije može skupiti u obrani jedinstvenosti bijelog genetskog bazena, bez obzira koliko činjenica se može nabrojati po pitanju različitih intelektualnih dostignuća različitih rasa, niti jedan takav dokaz neće izazvati društveno ili akademsko odobravanje. U stvari, ako se glasno progovori, dokazi se mogu u nekim zemljama Zapada smatrati kaznenim djelom. U našem tzv. slobodnom i sekularnom društvu, nove religije poput religije rasnog promiskuiteta i teologije slobodnog tržišta zamijenile su stari kršćanski sustav vjerovanja. Tek kada te nove sekularne dogme ili političke teologije počnu padati – što bi se uskoro moglo dogoditi – mogu se pojaviti alternativni pogledi o rasi i značenje njene svetosti.

Povijesna je ironija da nisu drugi, odnosno ne-bijelci, oni koji su izumili arsenal verbalnih ili fizičkih napada na bijelce. To je učinio sam bijelac – zajedno sa svojim kršćanskim pomirenjem, a sada i sa svojim liberalnim iskupljenjem i osjećajima krivnje. Stoga, bilo kakvi argumenti stavljeni u obranu rasnog odvajanja neizbježno će biti percipirani od ostalih, odnosno ne-bjelaca (i njihovih vođa krivnje – bijelih gospodara), kao rasistički. Ne želeći se suprotstaviti moralnim imperativima koje su izmislili, bijeli

čovjek mora pokazati primjer globalne pravde koju moraju kopirati ostale rase – iako ovaj put kao negativan uzor.

Alain de Benoist piše da je liberalizam bio rasistički sustav *par exellence*. U kasnom 19. stoljeću on je propovijedao isključivi rasizam, a danas u 21. stoljeću on propovijeda uključivi rasizam. Uzgojem ne-europskih rasa iz cijelog svijeta u beskorijensko a-rasno i a-povijesno agnostičko potrošačko društvo te propovijedajući ekumensko miješanje rasa, Zapad ipak drži svoju neospornu ulogu stvaraoca istine – naravno, ovaj puta pod pokroviteljstvom samomržnje i autodestrukcije bijelog čovjeka.

Treba navesti da nije obojeni, već bijeli čovjek taj, koji je izradio ideologiju samoporicanja i istodobno ideologiju univerzalnih ljudskih prava, kao i ideju međurasnog promiskuiteta. Stoga je danas bilo koji skromni znanstveni argument koji upućuje na nejednakost rasa neodrživ. Kako netko može uvjerljivo raspravljati o postojanju različitih rasa ako moderni sustav leksički, konceptualno, znanstveno, ideološki, teološki i zadnje, ali ne najmanje važno, pravno zabranjuje najmanju ideju rasne segregacije – osim kada izaziva plitke egzotične izlete u glazbena i kulinarska junaštva ne-europskih rasa?

Većina bijelih američkih nacionalista koriste kao svog zaštitnika Thomasa Jeffersona, često povezujući s njegovim imenom „dobra stara vremena“ američke Deklaracije neovisnosti. To su vremena kada je bijeli čovjek zaista bio gospodar svoje sudbine. Bijeli očevi izjavili su:

„Držimo da su ove istine očite, da su svi ljudi stvoreni jednaki, da su od Stvoritelja podareni određenim neotuđivim pravima, među kojima su život, sloboda i težnja ka sreći.“

Ipak, apstraktne riječi „svi ljudi“ povezane sa spominjanjem deističkog i dalekog „tvorca“ imale su poseban značaj u umu prosvijetljenog Jeffersona. Međutim, dvjesto godina kasnije njegove riječi zvuče drugačije u ušima pravog muslimana iz Somalije ili katolika Hispanca koji se planira preseliti u SAD.

Dakle, tko može poreći ogromnom broju ne-europskih i ne-kršćanskih imigranata iz svih dijelova svijeta da slobodno izvlače u svoju korist Jeffersonove riječi „svi ljudi su stvoreni jednaki“? Percepcija Jeffersona i njegovih prosvijetljenih sunarodnjaka Europe i Amerike u 18. stoljću bili su svijetlosnim godinama udaljeni od značenja njegovih riječi današnjim ne-bijelcima u potrazi za „američkim snom“. Žaliti se i cviliti da „Jefferson nije na to mislio; on je mislio...“ – je gubljenje vremena. Slično mnogim povijesnim dokumentima koji su „znanstvene“ ili „očigledne“ prirode, bilo da su religijskog, povijesnog ili pravnog porijekla, američka Deklaracija svjedoči klasičnom rascjepu između bivšeg i modernog značaja koji je postao predmetom vlastitog semantičkog klizanja – sa zlokobnim poslijedicama za bijelce širom svijeta.

Duhoviti južnjački predratni odvjetnik, raisistički pisac, sa dobrim poznavanjem jezika, John Fitzhugh naziva Jeffersonove riječi „apstrakcijama“.

„Verbalne trikove kao što su „*Držimo da su ove istine očite, da su svi ljudi stvoreni jednaki*“ su dno jame iz koje nastavljaju dopirati bujice novih modernih zahtjeva: Stvar je, mi vjerujemo po svim priznanjima, da ljudi nisu rođeni fizički, moralno ili intelektualno jednaki – neki su muškarci, neki žene, neki su od rođenja veliki, snažni i zdravi, drugi su slabi, mali i boležljivi – neki su prirodno privlačni, drugi skloni svim oblicima poroka – neki su hrabri,

drugi bojažljivi." (George Fitzhugh, *Sociology for the South or the Failure of Free Society*, 1854., str. 177-178).

Suvremeni genetičari i biolozi nisu manje osjetljivi od filozofa i sociologa oko dominantnih političkih teologija. Ono što se u Europi i SAD-u smatralo znanstvenim radom tijekom prvog dijela 20. stoljeća – pisanja brojnih priznatih znanstvenika o rasi, danas se promatra kao apsurdno i kriminalno. Dominantna dogma ideje egalitarizma mora dati svoj konačni blagoslov u objašnjavanju bilo kakvog znanstvenog okrića. Ovo je osobito povezano u pogledu beskrajnih rasprava o „priroda vs. odgoj" (naslijedstvo vs. okolina). Ako netko prihvaća dominantnu ideju da je faktor okoline („odgoja") ključan u oblikovanju sudbine različitih rasa – tada je beskorisno govoriti o razlikama između rasa. Ako su svi pojedinci, sve rase, jednaki, oni su proizvoljno proširivi i zamjenjivi!

„Dogma naslijeđivanja stečenih osobina je pitanje života ili smrti za Marksizam. To su precizno priznali sovjetski vladari... Kao što je Fritz Lentz, jedan od najvažnijih eugeničara („rasnih higijenista") istaknuo, sovjetski vladari moraju se zbog jednog očiglednog razloga prilijepiti uz nauku o naslijeđivanju stečenih osobina. Njima je potrebna ova doktrina za smirivanje svoje savjesti. Ako sve zaista ovisi o okolini, to znači da boljševistički pokolj tolikih nositelja vrijednih naslijednih vrijednosti nije nenadoknadiv gubitak, nego državno regulirana promjena okoline." (Gustav Frenke, *Vererbung und Rasse*, 1938., str, 113-114).

Nepotrebno je reći da su Frenke, Lentz i tisuće njemačkih i drugih europskih antropologa, genetičara i biologa nestali s literarnih popisa, nakon što su prozvani ili „zlim nacistima" ili „ateistima". Iako se područje sovjetskih druištvenih znanosti danas smatra šarlatanstvom, njegova egalitarnost, marksistički ostatak svemogućeg nasljeđivanja stečenih osobina religiozno je tražen od strane post-kršćanskog neoliberalnog kapitalističkog Zapada. Laičkim riječnikom rečeno, to znači da brane masovne imigracije ne-europljana moraju biti širom otvorene. Rasni promiskuitet i miješanje rasa mora se provoditi. To je znanost! To je zakon!

Rasni promiskuitet u doba morona visokog IQ-a

„Kreteni", „idioti", „moroni", „neuki", riječi su koje se svakodnevno koriste u opisivanju naših napornih sugovornika. No, što ako su neki od naših inteligentnih sugovornika zaista glupi? Povijesna je činjenica da su većina svjetskih istraživača, poznatih državnika, većina znanstvenika, većina dobitnika Nobelove nagrade, bijeli ljudi s dominantnom nordijskom građom i dolihocefaličnom lubanjom. Činjenica je da su većina zatvorenika u Americi i Europi mješanci ne-europskih skupina s ostacima bijelaca, čiji se kriminalni dosje može pratiti do urođenih genetskih poremećaja u njihovom obiteljskom stablu. Veoma davno William Sadler, zaboravljeni eugeničar s Medicinske škole u Chicagu, napisao je knjigu o „aristokraciji nepodobnih" koji se ne mogu poboljšati nikakvim dobrim propovijedanjem:

„Mentalna manjkavost (moronizam) je naslijedna i konstitucionalna, a time ne podlaže našim propovijedanjima, utočištima, popravnim ustanovama, kaznionicama itd. Uvijek moramo imati na umu da se svake godine rađa nova kvota mentalno manjkavih, sa statističkom pravilnošću." (*Race Decadence*, 1922., str, 254).

Modernim medijima pokretano zaglupljivanje, kombinirano s urođenim mentalnim nedostacima sve većeg broja bijelih ljudi ubrzava veliki pritok imigranata s niskim IQ-om, uvjetovalo je ostvarivanje post-kršćanskih i liberalnih osjećaja krivnje kod bijelaca. Kao i u bivšem Sovjetskom savezu, dominirajuća teologija ravnopravnosti i neprestano prikazivanje TV emisija s međurasnim

spolnim odnosima samo ubrzavaju kulturu mediokriteta i smrti.

Ljude se uhićuje zbog financijskih prijevara ili ubojstava. Ipak, profesori humanističkih znanosti u Europi i Americi, kada propagiraju lamarkističku znanstvenu fantastiku i snove o ravnopravnosti, bivaju promaknuti. Fiziolog i nobelovac, francuski racijalist, Charles Richet, u svojoj knjizi „The stupid Man“ (L'homme stupide, 1919.), shvatio je da visoki IQ nije zaštitni znak inelektualne nezainteresiranosti ili znak vrijednosti slobodnih prosudbi. Glupe, nenormalne odluke često su donošene od strane ljudi visoke inteligencije koji su vođeni utopijskim sustavima vjerovanja.

Visoki kvocijent inteligencije među bijelcima, ako nije praćen dobrim karakterom, psihološkom introspekcijom, plemićkim duhom i osjećajem časti, bezvrijedan je. Tvorci najvećih serija genocida u povijesti čovječanstva, o čemu piše Rudolf Kosmos (*Juden hinter Stalin*, 1938., 1944.), bili su inteligentni boljševici, uglavnom židovskog porijekla, koji imaju urođeno milenijarističko eshatološko razmišljnje, što ih je dovelo do uvjerenja da treba izbrisati desetke milijuna Rusa.

„Glupost ne znači da osoba nešto nije razumjela; prije znači to da se ona ponaša kao da nije ništa razumjela. Kada se osoba strmoglavo kreće prema katastrofi kako bi zadovoljila svoje predrasude, njene pogreške njeno neispravno i lažno rasuđivanje – to je neoprostivo. Daleko bolje je biti lišen inteligencije nego ju loše koristiti... Sudeći prema našim dijelima mi postajemo sve gluplji što smo manje neuki.“ (Charles Rachet, *L'homme stupide*, 1919., str. 15).

Europska i američka povijest prepuna je visokointeligentnih pojedinaca koji podržavaju abnormalna religijska i politička uvjerenja. To je posebice istina za mnoge bijele europske i američke ljevičarske akademike koji, iako pokazuju visoki nivo inteligencije, su uskogrudni beskičmenjački individualci bez integriteta, ili rasni izdajnici sumnjive naravi. Hispanci ili crnci niskog kvocijenta inteligencije samo su pijuni u njihovoj zavjereničkoj i suicidalnoj igri. Otac europskog racijalizma i čovjek čiji je rad ostavio značajan utjecaj na rasne studije u ranom 20. stoljeću, Georges Vacher de Lapouge, sažeo je kako su pitomi ljudi, vođeni teološkim ili ideološkim strastima, počinili smrtonosne greške:

„Gotovo je nemoguće obrazovanjem promijeniti intelektualni tip pojedinca, koliko god on bio inteligentan. Svaka edukacija biti će impotentna u pružanju odvažnosti i inicijative. Naslijednost je ta koja odlučuje o njegovim darovitostima. Često sam bio iznenađen intenzitetom društvenog duha usred najupućenijih ljudi... Svaka mala manifestacija neovisne ideje ih je povrijedila; sve ono što ih nisu naučili njihovi gospodari odbacuju *a priori* kao opasnu pogrešku. (Georges Vacher de Lapouge, *Les sélections sociales*, 1896., str. 104).

Nije li ovo dokaz da često najgori neprijatelj bijelog čovjeka može biti njegov bijeli čovjek?

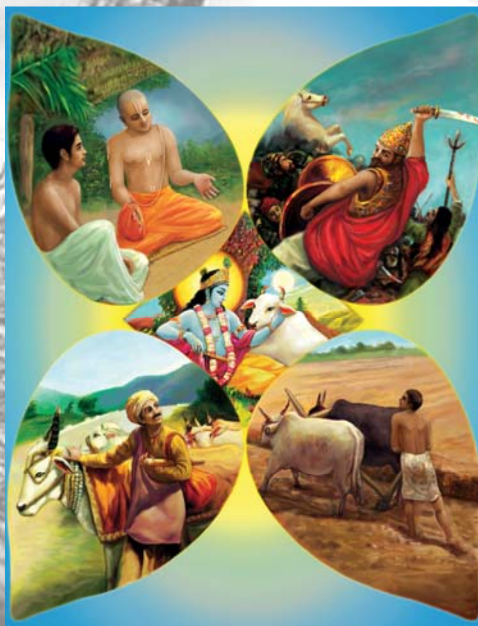

PROPAST INDIJE I KASTINSKOG SUSTAVA

U 16. stoljeću prije naše Ere postojala je napredna nebijelačka civilizacija smještena u dolini Indus, a centri su joj bili Mohenjo-daro i Harappa. Trgovina se odvijala i sa zemljama dalekim poput Egipta.

U to se spuste Arijevci preko snijegom pokrivene planine Hindu Kush sa sjevera i obruše se na stanovnike u južnim dolinama s neodoljivom žestinom. Prvo Harappa, a potom Mohenjo Daro porušeni su te su Indo-Europljani došli u posjed bogate Zemlje Sedam Rijeka.

Bila je to još jedna zemlja čiji su se autohtoni stanovnici duboko razlikovali od Indo-Europskih osvajača, fizički, a i duhovno. I u toj novoj zemlji, kao i drugdje, Arijevci su bili odlučni u izbjegavanju rasnog miješanja. Plemensko društvo Nordijskih osvajača već je bilo hijerarhijski organizirano u tri posjeda ili kasta: svećenstvo, ratnici (od kojih su birani vladari) i radnici (poljoprivrednici, obrtnici, trgovci). Nakon osvajanja Indijskih starosjedioca (ili dasijaca kako su ih Arijevci nazvali), nastala je četvrta kasta: kasta slugu, sječonoša drva i donosioca vode.

Posjedi, koji su među Arijevcima bili donekle fleksibilni nudeći mogućnosti kretanja na socijalnoj ljestvici s jednog na drugi, postali su fiksni u potpuno krutom kastinskom sustavu. Članovi prve tri kaste, sada nazvane Brahmani (svećenici), Kšatrije (ratnici i vladari) i Vajšije (radnici) bili su Arijski ljudi. Članovi četvrte kaste, Šudre (sluge), bili su tamnoputi ljudi. Ne samo miješani brakovi već i sve ostale vrste socijalnih interakcija, osim onih od presudne važnosti za funkcioniranje društva, bile su zabranjene, a zabrana je bila pod autoritetom kako religije tako i zakona.

“Zakoni Manua, najstarijeg zakonika koji nam dolazi iz Arijske Indije eksplicitno izriče dužnosti kasta:

“Brahmanima je odredio (Brahma, stvoritelj, duša Svemira) poučavanje i proučavanje Veda, žrtvovanje za svoju i tuđu korist, davanje i primanje milostinje. Vede (ime dolazi od arijske riječi “znanje”) su zbirka svetih spisa drevnih Arijevaca iz razdoblja neposredno nakon osvajanja. U ovom slučaju, Veda koja se spominje, zove se Rig-Veda.”

“Kšatrijama je zapovijedio štititi ljude, darivati, prinositi žrtve, proučavati Vede i suzdržavanje od vezivanja za senzualne mjere.”

“Vajšije su trebale čuvati stoku, darivati, prinositi žrtve, proučavati Vede, trgovati, posuđivati novac i obrađivati zemlju.”

“Jedna zanimacija propisana je za Šudre: pokorno služiti ostale tri kaste.”

Tamnoputi su bili isključeni ne samo iz socijalne interakcije i okupacija rezerviranih za Arijevce već i iz bilo kakvog sudjelovanja u Arijskoj religiji. Kasti Šudra je jedinoj bilo zabranjeno proučavati Vede. Mladi Arijevci novačeni su u religijske zajednice za odrasle posebnim ritualima, inicijacija je smatrana

"drugim rođenjem". Manuovi zakoni kažu: "Brahmani, Kšatrije i Vajšije su kaste "dvaput rođenih", ali četvrta kasta Šudra nema drugog rođenja. Peti slučaj ne postoji."

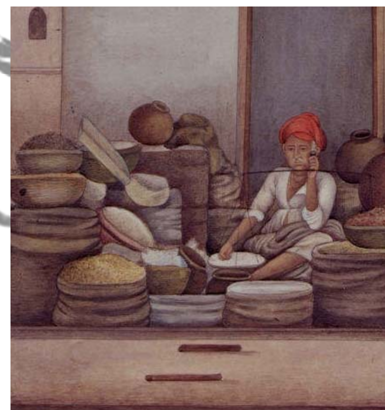
Brahmani

Sanskrtska književnost drevnih Arijevaca ispunjena je referencama o gađenju koje su Nordijski osvajači osjećali prema tamnim domorocima plosnatih noseva. Pjesnici su se osvrtali na te ljude kao na "one bez nosa" i "crnokošce". Jedan je pjesnik napisao, "Uništavanjem dasyus-a, Indra (drevni Arijski bog neba, srodnik Grčkom Zeusu i Rimskom Jupiteru, poglavar Arijskog panteona prije uspona Brahmana) štiti Arijsku boju. Prema drugom pjesniku, "Indra je u borbi štitio Arijskog bogoslužnika… porazio je crnokošca". I još jedan, "On je (Indra) pobijedio dasyus-a kao i inače… osvojio je zemlju zajedno sa svojim bijelim prijateljima."

Kšatrije

Sanskrtska je književnost, uzgred rečeno, sačuvala za nas najopsežniji uzorak Indo-Europskog jezika iz drugog tisućljeća p.n.e. (pod pretpostavkom da su najranije Vede, koje su se izvorno prenosile usmenom predajom, postigle svoj sadašnji oblik negdje 1000. god. p.n.e.). Mnoge uobičajene Sanskrtske riječi poprilično su slične uobičajenim riječima, istog ili sličnog značenja, klasičnih ili modernih europskih jezika, tako ilustrirajući zajedništvo Indo-Europskih ljudi i njihovih jezika u ogromnom prostranstvu Zemljine površine koju su na kraju prekrili.

Vajšije

Na žalost, Arijevci drevne Indije bili su puno uspješniji u očuvanju svog jezika nego rasnog integriteta. Brahmani i Kšatrije moderne Indije su svjetliji, u prosjeku, nego ostatak Indijaca, a postoje i brojni pojedinci u Sjevernoj Indiji koji su praktički Bijeli po svojoj boji i karakteristikama – ali usprkos tome, Arijevci su zauvijek nestali. Sva njihova prvotna odlučnost i krutost kastinskog sustava nije bila dovoljna da bi se spriječilo miješanje gena u rasponu od 35 stoljeća.

Šudre

Podmuklost uništenja jedne rase kroz rasno miješanje leži u postepenosti s kojom se može

nastaviti. U početku imamo dvije sasvim različite rase – jedni su visoki i svijetli, drugi su niski i tamni. Držati te dvije rase podalje od miješanja izgleda jednostavno.

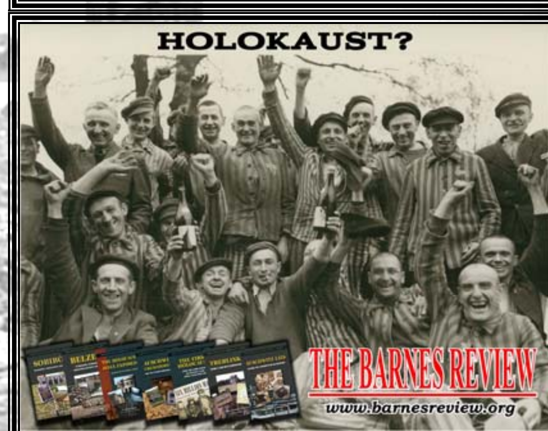
Prvi korak može biti jednostavna stvar vojne nediscipline: silovanje nekoliko stotina tamnoputih žena od strane Arijskih ratnika u pobunjeničkoj četvrti nakon što je pobuna ugašena. Dvadeset godina poslije u toj će četvrti biti mnoštvo mješanaca, a neke će od miješanih žena biti mnogo svjetlije i ljepše od prosječne tamnopute žene.
Te svjetlije će osobito biti meta silovanja sljedeći put kad se dogodi pobuna ili kad banda pijanih Arijevaca izađe vani u grad. I tako, 20 godina kasnije, tu će biti nekoliko još više miješanih – a neke od njih će biti dovoljno svijetle da budu izabrane kao konkubine lokalnom Arijevskom zemljoposjedniku.
I tako to ide, stoljeće po stoljeće, s jednostavnom crno-bijelom slikom koja postupno ustupa mjesto slici u kojoj je kontinuirani raspon mješanaca između dva rasna ekstrema. Blizu kraja Bijelog spektra biti će onih koje je, iako u sebi nose nešto tamnoputih gena, skoro nemoguće raspoznati od pravog Arijevca. Povući crtu između onog što je i nije Arijsko postaje sve teže i teže. I kako rasna slika postaje sve zamagljenija volja za očuvanjem rase je potkopana. Mnogi gotovo-Arijevci biti će bistri i energični građani, stil će biti zamijenjen za supstancu; oštar rub Arijevske rasne duše biti će otupljen za neprimjetne stupnjeve.

Kada dođu vremena gdje će šteta postati vrlo primjetna, rasna dekadencija postaje nepovratna. Suptilna, ali bitna kvaliteta psihe i uma u Arijevaca koja je dovela do osvajanja i izgradnje Arijske civilizacije je razrijeđena do neučinkovitosti u svojim skoro-Arijevskim potomcima 15 ili 20 stoljeća kasnije iako plave kose i očiju i dalje možda ima u velikim količinama.
To se dogodilo u Arijevskoj Perziji i Indiji. A to je ono što se događa Arijevskoj Americi i Europi danas.

ZDRAVI ŽIVOT:
Eugenika i preživljavanje bijele rase

Kreativistički pokret smatra vrlo važnime, da ako želimo da Bijela rasa budućnosti bude zdravija, sretnija i inteligentnija, moramo se zagledati u naše genetsko zdravlje. Ako želimo zdraviju djecu (i odrasle) onda moramo prestati uzgajati i širiti genetički bolesne primjerke. Svi znamo da dobro rađa dobro, a otpad rađa otpad. Sad, zdravi, lijepi i inteligentni roditelji ne stvaraju uvijek djecu koja su njihova slika i prilika, ali po zakonu vjerojatnosti, imati će djecu sličnu njima samima, neki čak i superiorniju, neki ne. Jednako tako, idioti, nepodobnici, mentalni i fizički invalidi, genetički bolesni, će reproducirati svoju tragičnu vrstu kao kugu ne samo u sadašnje društvo nego i u buduće generacije.

Nažalost, kao što sam uvijek isticao u *Bibliji bijelog čovjeka* (kao i u *Vječnoj religiji prirode*) današnje društvo je tako pokretano i strukturirano da se inferiorni potiču na jače razmnožavanje od superiornih, a obojene rase na jače razmnožavanje od Bijele rase. Židovsko ustrojstvo moći tako želi, i čini sve u svojoj moći kako bi to omogućilo. (Pogledajte poglavlja 26, 27, 28 i 41 iz *Biblije bijelog čovjeka*). U prošlim stoljećima (dok još nisu bile tako velike subvencije i socijalne pomoći) je funkcioniralo prirodno uklanjanje inferiornih. Mogli su se razmnožavati, ali njihov broj je bio strogo ograničen zbog njihove nesposobnosti da se prehrane. Kao rezultat toga, crnčuge Afrike, na primjer, nikada nisu povećale svoj broj kroz tisuće godina. Ova degenerativna crna populacija Afričkog kontinenta stabilizirala se sa stupnjem izgladnjenosti i ostala na tome. Sposobnost (ili nesposobnost) proizvodnje hrane bila je ograničavajući faktor. Do dolaska bijelog čovjeka njihova brojčanost se mijenjala vrlo blago, a golemi kontinent nevjerojatno bogat prirodnim resursima održavao je relativno malu populaciju. Nadalje, ta je populacija, po našim standardima živjela kontinuirano u jakom siromaštvu s izgladnjelošću koja je stalno vrebala tim područjem.

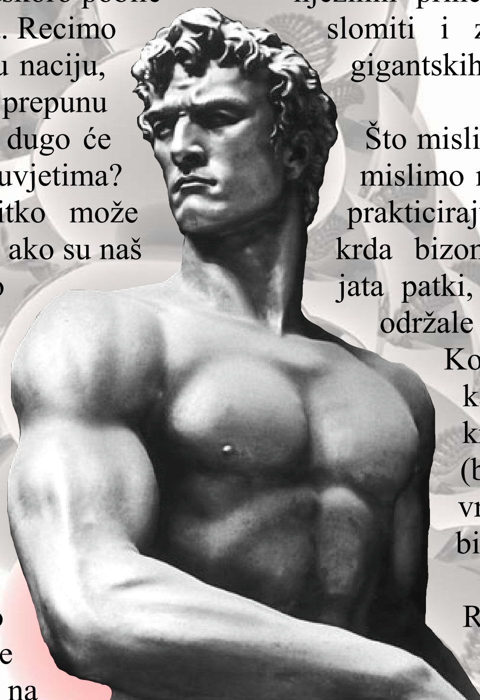
Napredna tehnologija Bijele rase promijenila je sve to, na svom području i šire od toga. Izumima koji su nastali kao plod genijalnosti Bijele rase, jedan poljoprivrednik sada može hraniti 50 obitelji dok je prije nekoliko stoljeća mogao prehraniti možda najviše dvije.

Sada smo svi ponosni na genij bijelog čovjeka i na mnoštvo odličnih izuma koje je njegov kreativni um proizveo. Ponosni smo na genije poput Leonarda da Vincija, koji je bio daleko ispred svog vremena; na Edisona koji je gotovo cijelu svoju odraslu dob posvetio stotinama izuma; na Jamesa Watta, koji je napravio prvi parni stroj; na Henryja Forda koji je revolucionizirao tehnike proizvodnje i stavio Ameriku na kotače; na Roberta Fultona, koji je napravio prvi funkcionalni parobrod; na Roberta McCormicka koji je napravio prvi plug za žetvu kojeg je vukao konj i time utrostručio produktivnost prosječnog poljoprivrednika. Svi smo ponosni na Daimlera, Diesela, Marconija, Morsea, Bella i stotine, da, tisuće genija koji su strahovito doprinjeli napretku naše civilizacije i kulture.

Ono najvažnije što se može primijetiti o svim tim genijima je da su bili bijelci – pripadnici Elite prirode – Bijele rase.

Kako sam napomenuo na uvodnim stranicama ove knjige, temeljni cilj naše četverodimenzionalne religije, Kreativizma, je zdrav um u zdravom tijelu u zdravom društvu i zdravom okolišu. Kako bismo živjeli zdravo, sretno i produktivno, nije dovoljno samo težiti fizičkom zdravlju. U svakom slučaju, čak je i fizičko zdravlje nemoguće ako je odsutan ijedan od preostalih tri faktora.

Ne možete imati zdravlje i sreću ako ste mentalno poremećeni. Ne možete ostati zdravi i sretni dugo ako je društvo u kojem živite u metežu i kaosu. Na primjer, koliko dugo može zdrava inteligentna bijela obitelj preživjeti ako živi u sredini Harlema? Ne dugo. Opljačkale bi ju, napale i uskoro pobile divlje crne životinje koje ju okružuju. Recimo da se takva situacija proširi na cijelu naciju, sve dok ne budemo imali državu prepunu crnčugama od zida do zida. Koliko dugo će bijele obitelji preživjeti pod takvim uvjetima? I konačno, tu je okoliš. Kako itko može uspješno pokušati živjeti Zdrav život ako su naš zrak, naša voda, i da, pretjerano veliki dio namirnica, zagađeni otrovnim kemikalijama?

Odgovor je da nitko ne može preživjeti pod takvim uvjetima, a još manje živjeti u miru, zdravlju i sreći, osim i dok sve četiri osnovne stavke naše religije nisu u redu. U Kreativizmu naglašavamo cjelokupno rješenje – cijeli paket. Ne trošimo vrijeme na trivijalnosti, niti na žaljenje na posljedice. Tragamo za temeljnim uzrocima, i zatim za načinima ispravljanja uzroka, ne trčimo za posljedicama.

U Kreativizmu vjerujem kako imamo cjelokupan program, konačno rješenje, krajnju vjeru.

U ovoj knjizi dosada smo dobro prošli kroz tri glavna aspekta naših četiri dimenzija. Govorili smo o mentalnom zdravlju (zdrav um), načinima stjecanja i održavanja superiornog fizičkog zdravlja (zdravo tijelo) i o tome što moramo učiniti kako bismo zadržali čist i održiv okoliš, iako je taj posljednji problem puno detaljnije razrađen u *Bibliji bijelog čovjeka* (poglavlja 13, 14 i 15). U *Vječnoj religiji prirode*, kao i u *Bibliji bijelog čovjeka* uvelike smo se bavili strukturiranjem i izgradnjom zdravog društva. Toliko je poglavlja posvećeno tome u tim dvjema knjigama, da ih ovdje nećemo niti nabrajati.

Ono što želimo naglasiti u ovom posljednjem poglavlju je nešto što mnoge knjige o zdravlju uopće ne žele spomenuti – a to je točka 14 *Zdravog života*, točnije tema eugenike. Bez svjesnog razumijevanja iste i prihvaćanja njezinih zakona; i ako se ne posvetimo neumornom prakticiranju njezinih principa, sve će se ostalo s vremenom slomiti i za Bijelu rasu završiti tragedijom gigantskih razmjera.

Što mislimo pod pojmom eugenika? Temeljno mislimo na rasno zdravlje. Sve vrste u prirodi prakticiraju ju instinktivno. Sve vrste, bila to krda bizona, jelena, sjevernoameričkog soba, jata patki, temeljno rade dvije stvari kako bi održale genetiku krda ili jata zdravom: (a) Kontinuirano se uništavaju nesposobni kako bi se poboljšao genetski materijal krda ili jata (preživljavanje najjačih), i (b) Ne križaju se s drugim sličnim vrstama, neovisno koliko im one bliske bile.

Razmotrimo prvo proces “uništavanja nesposobnih”. Priroda stalno potiče sve vrste da se razvijaju tako da se mogu snaći u neumoljivoj bitci za preživljavanje. Priroda ne gleda nužno na neku vrstu kao poželjniju od druge, bio to morski pas, ili mačka, ili jelen ili orao. Priroda nema miljenika. Svaka vrsta ima na raspolaganju za svoj opstanak i širenje svoje osobine, određene alate, određene prednosti i nedostatke. Koliko dobro svako stvorenje koristi te atribute u neumoljivoj borbi za preživljavanje, ovisi samo o njemu.

Priroda je nemilosrdna u primjeni svojih zakona. Potpuno je indiferentna na to koja će jedinka preživjeti, ili koja vrsta. Priroda kažnjava

izumiranjem one vrste, koje se, iako imaju sve što je potrebno, ne bore dovoljno za preživljavanje na zemlji. Ako pogledamo unatrag u geološku i biološku povijest pronalazimo da su stvorenja poput ptice dodo, i dinosaura sada izumrla, kao i milijuni drugih vrsta, i sada su zarobljena u starim stijenama i samo su fosili.

Zato svaka vrsta ili napreduje ili nestaje. One vrste koje još uvijek vidimo snažno prakticiraju eugeniku instinktivno i predmet su brojnih načina probiranja. Na primjer, u krdu bizona deformirano tele će do smrti izgaziti druga telad, ili čak odrasli bizoni. Osjetljivim srcima današnje liberalne generacije to će se možda činiti okrutnime. Ali zapravo, to što se događa teladi velika je usluga krdu. Izbacujući nepodobnog sprječavaju odrastanje istog i zagađivanje zajedničkih gena njegovim defektnim genima. Sprječavaju stvaranje deformiranih i osakaćenih bizona u svom krdu budućnosti i time degeneraciju i vjerojatno izumiranje.

Tom procesu probiranja pomaže velik broj predatora poput vukova, kojota ili puma koji možda vrebaju krdo. Oni također uvelike doprinose zdravlju krda i direktno su uključeni ne samo u preživljavanje grabežljivaca, nego i u preživljavanje krda bizona. Napadajući i obarajući spore, boležljive, trome i slabe, uklanjaju genetički nepoželjne i time krdo čine održivim i zdravim, te sposobnijim u borbi za preživljavanje.

Sada dolazimo do točke (b) u procesu eugenike, točnije do održavanja vrste čistom. Kako priroda ne gleda blagonaklono na nesposobne i nepodobne i bezobzirno ih kažnjava izumiranjem, jednako tako priroda gleda na bastardizaciju vrsta, bilo kojih, životinjskih ili ljudskih.

Kada sam još bio dijete, doveden sam na farmu u Saskatchewanu. Nekoliko stotina metara ispod naše štale tekla je voda, do nekih kilometar i pol, i ja sam proveo mnogo sretnih ljeta ploveći na splavu po njoj. Sada je ta voda postala omiljeno mjesto za gnježđenje mnogih vrsta divljih patki koje su doletjele sa sjevera na ljeto, kako bi se tu razmnožavale i podignule slijedeću generaciju. Među njima sam imao priliku promatrati mnoge vrste patki – patke lastarke, patke kržulje, prugastoleđe patke, divlje patke, američke liske, gnjurke i druge koje nisam uspio identificirati. Jednu korisnu lekciju sam naučio od svih ovih raznih vrsta, a to je: Iako sve pripadaju porodici patke, svaka se podvrsta parila sa svojom, lastarke s lastarkama, prugastoleđe s prugastoleđima, divlje patke s divljima, i tako dalje. Nikada se nisu miješale, nikada nije bilo križanja gena, unatoč činjenici da su sve patke i unatoč činjenici da su se gnijezdile na istom mjestu. Priroda ne voli križance. Dok su pripitomljene životinje (s obzirom na to da su predugo bile upravljane i ovisne o svojim ljudskim gospodarima) izgubile svoj identitet i instinkte čiste vrste, stvorenja divljine nisu, i vjerno će se pokoravati zakonima prirode. Ponavljam – priroda mrzi križance. Priroda se zgraža nad miješanjem gena i nemilosrdno odbacuje kao škart evolucije one vrste koje arogantno krše njezine zakone.

Sada dolazimo do ljudskih vrsta i fokusirati ćemo se osobito na Bijelu rasu, isključivo čijom dobrobiti se bavi Kreativizam. Nakon što smo postavili ciljeve Kreativizma u prvom poglavlju Biblije bijelog čovjeka, dolazimo do snažnog principa u drugom poglavlju, točnije, bavimo se temeljno s opstankom, širenjem i napredovanjem Bijele rase. Sve što govorimo, svako mišljenje koje izražavamo, izražavamo kroz oči Bijele rase. Bijela rasa je nadmoćno mjerilo u odnosu na koje promatramo sve ostalo. Zašto? Jer mi jesmo Bijela rasa i priroda za nas ima iste zahtjeve i iste zakone kao i za sva druga stvorenja: BRINITE SE ZA PREŽIVLJAVANJE I DOBROBIT SVOJE VLASTITE VRSTE.

Priroda je ipak, učinila puno više od toga za Bijelu rasu. Ustvari, Bijeloj rasi je dala svoje najvrjednije darove. Niti jednom stvorenju koje je postojalo kroz milijarde godina na zemlji priroda nije dala toliko inteligencije, kreativnosti i produktivnosti koliko je dala Bijeloj rasi. Nijedno drugo stvorenje nije zadobilo takvu prevlast, takvu ekskluzivnost, toliko kontrole nad svojim okolišom i sudbinom drugih stvorenja, kao što je zadobila Bijela rasa u modernim vremenima. Bez sumnje, u Bijeloj rasi priroda je stvorila svoje najvrjednije stvorenje, svoju Elitu, bez približno jednakih rivala.

Kao i drugim stvorenjima, priroda nam je, Bijeloj rasi, jasno rekla slijedeće: "Što radite sa svojim darovima i talentima vaša je stvar. Da li ćete preživjeti ili ne kao vrsta također ovisi samo o vama. Da li zanemarujete ili zloupotrebljavate te vrijedne darove koje sam vam dala, to je također, vaša stvar. Ali mogu vam slijedeće obećati: Ako ne budete koristili neobične osobine i prednosti za svoj opstanak i unaprjeđivanje, učiniti ću vas škartom evolucije. Odluka je vaša. Ja sam indiferentna po pitanju vašeg preživljavanja."

Tragična povijesna činjenica u posljednjoj četvrtini dvadesetog stoljeća je da Bijela rasa ne koristi svoje vrijedne darove, svoje zapanjujuće prednosti, svoju jedinstvenu inteligenciju, u svoju najbolju korist. Jer u geološkoj povijesti ne znamo za stvorenje koje je bilo dovoljno glupo da inferiornim vrstama kaže: "S obzirom da ste slabi, glupi i tromi, mi ćemo vam pomoći. S obzirom da vam je teško, zanemariti ćemo svoju vrstu, odvojiti ćemo naše hrane, naš rad i talente i dati vašoj vrsti tako da se možete množiti i postati brojčano nadmoćni, te tako nas ukloniti s lica zemlje. Ići ćemo čak i dalje od toga. Toliko smo ludo darežljivi, da ćemo pomiješati svoje gene s vašima kako bi poboljšali vaše, iako to znači naše izumiranje."

Ne, u tom pogledu niti jedno stvorenje nije zauzelo tako glup stav kao što je Bijela rasa. Možda je najkreativnije, najinteligentnije stvorenje u tehnologiji, znanosti, književnosti, umjetnosti i mnogim drugim područjima koja čine civilizaciju – ali kada dođe do pitanja vlastitog opstanka, unaprjeđenja svoje vrste, održavanja genetskog zdravlja, prepoznavanja prirodnih neprijatelja – u svim tim najvitalnijim aspektima Bijela je rasa zastranila u pogledu prirodnih zakona i gluplja je od nižih patki koje sam promatrao tamo u Kanadi. A za ovo neobzirno ponašanje Bijela rasa počinje ozbiljno plaćati. Ako uskoro ne promijeni svoje ponašanje, priroda će izvršiti svoju konačnu kaznu na Bijeloj rasi – izumiranje. Ovo je sigurno kao i izumiranje ptice dodo i dinosaura, a taj proces nam se približava nevjerojatnom brzinom, ustvari, kada pogledamo godišnje višemilijunsko preživljavanje drugih vrsta, Bijela rasa možda ima najkraću prognozu u biološkoj povijesti.

Moja namjera ovdje nije ponavljati osnove eugenike. To sam već učinio u Bibliji bijelog čovjeka i ne treba ih ovdje ponavljati. Namjera ove knjige je dvostruka: (a) napraviti plan koji će osigurati nadmoćno zdravlje i (b) učiniti svakog pripadnika Bijele rase svjesnime činjenice da postoje program i religija koji služe cjelovitosti čovjeka, cjelovitosti društva i cjelovitosti okoliša, kako bismo mogli graditi bolji svijet, bolje društvo, bolju rasu i zdravije, sretnije i sposobnije jedinke.

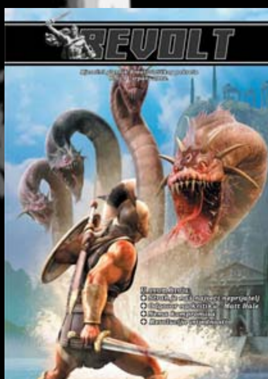

STARI BROJEVI

U ovom broju:
- Uvodna riječ
- Genocid u Južnoj Africi
- Svrha života
REVOLT

RAHOWA!

Kreativistički Pokret Hrvatska

